

A bíráló bizottság értékelése

A bíráló bizottság Szolnoki Attila téziseit elfogadta és a munkát magas színvonalúnak értékelte. Ugyanakkor a bizottság hiányolta, hogy a munka interdiszciplináris jellege ellenére a társtudományok felé való kapcsolat nem volt kellő színvonalon bemutatva.

Az elmúlt évtizedben a játékelméleti problémáknak a rohamosan fejlődő hálózateleméleti kutatásokkal való ötvözése új távlatokat nyitott az egyedszintű kölcsönhatásoknak a közösség szintjén, sokszor paradox módon megnyilvánuló hatásainak vizsgálatában és megértésében. Szolnoki Attila, a rácsrácsok tanulmányozása során szerzett tapasztalatait kamatoztatva, 2004-től kapcsolódott be és végzett úttörő jelentőségű kutatómunkát ezen az új játékelméleti tudományterületen. Doktori értekezése elsősorban a 2008. és 2009. években publikált kutatási eredményeire épül, amelyekben azt az alapvető kérdést boncolgatja, hogy milyen körülmények között tud kialakulni és fennmaradni az együttműködés olyan egyedek között, amelyek számára egyénileg az elősködés a kifizetődőbb stratégia.

Megmutatta, hogy az egyedek közötti különbségek hatékonyan képesek növelni a rendszerben az együttműködés szintjét. Az egyik legalapvetőbb tulajdonság, amelynek inhomogenitása jelentős mértékben képes növelni az együttműködést, az az egyedek stratégiaátadási képessége. Számos más tulajdonság (pl. egyenetlen fokszámeloszlás) is erre vezethető vissza. A jelölt arra is rávilágított, hogy a vezetők közötti információcserének van egy optimuma az együttműködés növekedése szempontjából.

Megmutatta továbbá, hogy ha az egyedek a sikerességük alapján támogatásban részesülnek, akár a stratégiaátadási képességük növelésén, akár a kapcsolati rendszerük bővítésén keresztül, akkor szintén az együttműködést elősegítő irányba változnak meg a rendszer tulajdonságai.